

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 222589 van 13/06/2019”

nr. 222 021 van 29 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat van 20 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op basis van een onderzoek van zijn vingerafdrukken via de Eurodac-database werd vastgesteld dat de verzoeker op 13 november 2018 in Malta asiel aanvraag.

Op 13 mei 2019 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Maltese autoriteiten die op 13 mei 2019, instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Op 20 mei 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen. van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten, naam : **A.** voornaam : **O.** geboortedatum : (...) nationaliteit : **Soedan** alias: **A. I. I., O., geboren op (...), Soedan** vastgehouden wordt in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op overdracht aan **Malta** in toepassing van artikel **18.1 (b) van Verordening 604/2013.***

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Malta op 07.05.2019. Op 13.05.2019 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Maltese instanties die op 13.05.2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde in het hoorrecht afgenomen door de SPN Antwerpen op 03.05.2019 dat hij geen partner of kinderen in België heeft. In het hoorrecht afgenomen op 15.05.2019 door de sociaal assistent van het gesloten centrum 127bis verklaarde hij dat zijn vrouw en kind in Soedan zijn. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. We benadrukken dat de Maltese autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Malta ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Malta en dat de Maltese instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst.

De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Malta voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Malta een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Malta dan in België zou genieten. Malta heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de

erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Malta en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene verklaarde niet te willen teruggaan naar Malta omdat hij daar geen gezinshereniging kan aanvragen voor zijn vrouw en kind. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Malta die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Over een terugkeer naar zijn land van herkomst verklaarde hij niet te willen terugkeren omdat er oorlog is. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Soedan, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Malta dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Aditus Foundation & JRS Malta, "AIDA Country Report Malta", AIDA, last updated 10.03.2019 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/malta>) met betrekking tot de situatie in Malta wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Malta blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Malta of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Malta automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Malta omwille van structurele tekortkomingen in het Maltese systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Malta worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Malta momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Maltese autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Maltese procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter

niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Malta worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Malta en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat- Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Malta zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Malta te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Maltese autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Malta een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze

de situatie in Malta er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Maltese autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene brengt geen medische problemen aan. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Malta. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Malta een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Betrokkene verklaarde een vrouw en kind in Soedan te hebben, niet in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en van de artikel 5 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gevoerd, zij tot een andere beslissing was gekomen. De verzoekende partij argumenteert dat ze bij een terugkeer naar Malta wel degelijk een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat het algemeen bekend is dat de zogenaamde vluchtelingencrisis een enorme impact heeft gehad op Malta wat ertoe geleid heeft dat de migratietoestand in het land bestempeld werd als een 'emergency' en 'national crisis'. Verzoekende partij vervolgt dat Malta blijft kampen met structurele en systematische tekortkomingen wat betreft de opvang van vluchtelingen met name wanneer zij zoals verzoeker kampen met gezondheidsproblemen en nood hebben aan bijkomende verzorging. Verzoekende partij hekelt vervolgens dat de bestreden beslissing geen analyse heeft gemaakt van verschillende rapporten maar dat de beslissing in tegendeel gebaseerd werd op slechts één rapport. Verzoekende partij verwijst naar het UNHCR-rapport van februari 2019 waarin UNHCR haar bezorgdheid uit over de praktijk van automatische en arbitraire detentie van asielzoekers en stelt vast dat de bestreden beslissing hierover niets vermeldt. Verzoeker geeft vervolgens aan dat hij medische bijstand zal nodig hebben in verband met problemen aan zijn oor. Verzoeker wijst er vervolgens op dat asielzoekers in Malta geen recht hebben op - en aldus geen toegang tot - kosteloze juridische bijstand in de eerste fase van hun asielprocedure terwijl deze mogelijkheid wel bestaat in de beroepsprocedure maar beperkt is tot beroepen tegen Refugee Appeals Board en Immigration Appeals Board. Verzoeker verwijst hiervoor nogmaals naar het UNHCR-rapport van februari 2019 alsook het AIDA-rapport van 1 maart 2019. Verzoeker betoogt voorts dat hij blijkens het AIDA-rapport naar alle waarschijnlijkheid geen beroep kan doen op een Soedanese tolk waardoor hij vreest voor een schending van de hoorplicht. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting van de hoorplicht en wijst erop dat hij niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld zijn op 20 mei 2019 mits de aanwezige tolk van Marokkaanse nationaliteit niet hetzelfde Arabische dialect sprak als verzoeker waardoor deze aangeeft de tolk niet voldoende te hebben begrepen. Verzoeker herinnert er hierbij aan dat verzoeker ook in Malta geen 'Somalische' (sic) tolk ter beschikking zal hebben om op adequate wijze gehoord te worden. Verzoeker besluit dat er wel degelijk structurele tekortkomingen zijn met betrekking tot de toegang van de asielprocedure, met name de mogelijkheid tot kosteloze en adequate juridische bijstand en de praktijk van systematische en arbitraire en vrijheidsberoving van vluchtelingen in tegenstelling tot wat de verwerende partij meent te kunnen vaststellen en dat dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Om haar onderzoeksverplichting te respecteren had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met teruggekeerde asielzoekers onder de Dublin-III-Verordening in Malta. Verzoeker besluit dat het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat rekening werd gehouden met volgende individuele elementen: verzoekende partij zal in Malta toegang krijgen tot de procedure met betrekking tot het verkrijgen van internationale bescherming; Malta heeft de vluchtelingenconventie van Genève ondertekend en neemt een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze conventie; uit verschillende rapporten -waaronder het AIDA-rapport- blijkt geenszins dat de procedure in Malta, evenals de opvangvoorzieningen structurele tekortkomingen vertonen; de hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten houdt niet automatisch in dat het

verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht of objectiviteit zal worden behandeld; verzoekende partij brengt geen medische problemen aan.

Verzoeker werd tweemaal gehoord en verklaarde tijdens die gehoren dat hij in België was met het oog op een doorreis naar het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaarde dat hij niet terug wil naar Malta omdat hij daar geen gezinshereniging kan aanvragen met zijn vrouw en kind die beiden nog in Soedan verblijven.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat Malta te kampen heeft met een hoge instroom aan kandidaat-vluchtelingen en economische migranten, doch dat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoekende partij in Malta niet de nodige opvang zal krijgen. Dit blijkt ook uit het AIDA-rapport (pg. 46): *“Material receptions conditions shall be available for applicants from the moment they make their application for international protection. According to the law, reception conditions are available for “applicants [who] do not have sufficient means to have a standard of living adequate for their health and to enable their subsistence.” Applicants with sufficient resources or who have been working for a reasonable amount of time may be required to contribute to the cost of material reception conditions. However, no specific indication is provided as to the level of personal resources required and it is unclear how this is determined and by whom, including whether an assessment of risk of destitution is actually carried out. Asylum seekers are not formally required to declare any resources.”*

Vrije vertaling: *“Materiële opvang is beschikbaar voor aanvragers vanaf het moment dat ze hun aanvraag voor internationale bescherming indienen. Volgens de wet is opvangvoorziening beschikbaar voor “aanvragers [die] niet over voldoende middelen beschikken om een levensstandaard te hebben die toereikend is voor hun gezondheid en om hun levensonderhoud te garanderen.” Kandidaten met voldoende middelen of die gedurende een redelijke tijd hebben gewerkt, kunnen worden verplicht bij te dragen in de kosten van materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter geen specifieke indicatie gegeven van het vereiste persoonlijke middelen en het is onduidelijk hoe dit wordt bepaald en door wie, inclusief of een beoordeling van het risico op armoede daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Asielzoekers zijn formeel niet verplicht middelen te declareren”.*

Verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar UNCHR-rapporten van juli 2018 en februari 2019 en leidt hieruit af dat het UNCHR bezorgd is over de praktijk van automatische en arbitraire detentie van asielzoekers. Uit lezing van dit geciteerde rapport blijkt reeds dat de wetgeving in Malta wijzigde, zodat automatische en arbitraire detentie van asielzoekers die het land illegaal binnen reisden niet langer ondersteund wordt. Verweerder kan hier worden bijgetreden waar hij vaststelt dat dit geenszins gelijk gesteld kan worden met de situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij zal immers aan Malta overgedragen worden met toepassing van de Dublin III-verordening én met toestemming van de Maltese overheden. Verzoekende partij betreft het rapport dus geenszins op zijn eigen situatie. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport -waarop de gemachtigde zich steunde- dat er slechts 6 gelimiteerde gronden zijn die kunnen leiden tot de detentie van asielzoekers (pg. 57): *“Detention of asylum seekers is now regulated by national law following the reform of the reception system in 2015. The Reception Regulations provide for the possibility to detain asylum seekers on six limited grounds, which are the ones listed in the recast Reception Conditions Directive.”* Vrije vertaling: *“De detentie van asielzoekers wordt nu geregeld door de nationale wetgeving na de hervorming van het opvangsysteem in 2015. De opvangregelingen voorzien in de mogelijkheid om asielzoekers op te sluiten op grond van zes beperkte gronden, die zijn opgenomen in de herschikte opvangrichtlijn”*

Ook de door verzoekende partij geciteerde rechtspraak voor het EHRM is uitsluitend van toepassing op vreemdelingen die Malta illegaal binnen reisden. De verwijzing naar deze arresten, zonder bijkomende toelichting, is niet relevant.

Verzoeker betoogt voorts dat hij in Malta geen recht heeft op kosteloze juridische bijstand in de eerste fase van de asielprocedure maar licht verder niet toe waarom hij nood zou hebben kosteloze juridische bijstand. Uit de geciteerde rapporten blijkt geenszins dat er geen toegang is tot juridische bijstand, enkel dat deze in eerste instantie door verzoekende partij moet worden gedragen. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij de kosten niet zal kunnen dragen. Bovendien is wel degelijk kosteloze juridische bijstand voorzien tijdens de asielprocedure. Zoals verzoekende partij citeert uit het rapport van UNHCR, wordt de kosteloze juridische bijstand georganiseerd door NGO's. De loutere vermelding dat de verleende diensten deels afhankelijk zijn van de fondsen van deze organisaties, is niet van aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. Deze kritiek is louter hypothetisch.

Verzoeker meent ten slotte in zijn verzoekschrift ook nog dat hij medische bijstand nodig zal hebben omdat hij problemen heeft aan zijn oor. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker, die tweemaal gehoord werd, nooit eerder dergelijke problemen aanbracht. Verzoeker voert

aan dat hij niet op voldoende wijze heeft kunnen antwoorden op de vragen die hem gesteld werden op 20 mei 2019 (sic) omdat de aanwezige tolk van Marokkaanse origine niet hetzelfde Arabisch sprak als verzoeker en dat dit de reden is dat hij zijn medische problemen niet heeft kunnen vermelden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tweemaal gehoord werd, op 3 mei 2019 en op 15 mei 2019 in de Engelse taal - en dus niet in het Arabisch zoals verzoeker laat uitschijnen - en hij in beide gehoren uitdrukkelijk aangaf dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden beletten te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker werpt nog op dat hij ook de Engelse taal niet voldoende machtig is en hij niet op adequate wijze zijn standpunt rond een mogelijke terugkeer naar Malta heeft kunnen uiteenzetten. Nog daargelaten dat verzoeker wenste door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk waar Engels de voertaal is, beperkt hij zich dan ook tot loutere beweringen, niet in het minst nu hij in zijn verzoekschrift geenszins uiteenzet welke elementen zij niet zou kunnen hebben meedelen en die aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andersluidende beslissing. Hoe dan ook, brengt verzoeker deze problemen niet enkel voor het eerst aan in zijn verzoekschrift, hij blijft bovendien in gebreke zijn beweringen te staven met enig medisch attest. Bovendien blijkt uit de verhoren van 3 mei 2019 en 15 mei 2019 geenszins dat verzoeker zich onvoldoende verstaanbaar zou hebben gemaakt, dan wel dat hij de gestelde vragen onvoldoende zou hebben kunnen begrijpen. Nergens in deze gehoorverslagen wordt aangegeven dat de verzoekende partij het Engels onvoldoende machtig is om afdoende verklaringen af te leggen.

Vervolgens uit verzoekende partij ook nog de vrees dat hij in geval van een terugkeer naar Malta 'naar alle waarschijnlijkheid' geen beroep zal kunnen doen op een Soedanese tolk. De loutere vermelding dat tolken Soedanees niet onmiddellijk ter beschikking zal zijn laat niet toe te besluiten dat verzoekende partij geen toegang zal hebben tot een tolk.

De schending van het recht om gehoord te worden is om al bovenvermelde redenen is dan ook louter hypothetisch. Hoe dan ook, het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, vereist enkel dat verzoekende partij nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS nr. 167.853, 15 februari 2007). Uit niets blijkt dat verzoekende partij in Malta niet nuttig voor zijn belangen zal kunnen opkomen. Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Een schending van art. 5 van de Dublin III-verordening kan bijgevolg niet aangenomen worden.

De Raad kan de verzoekende partij *prima facie* niet volgen in diens conclusie dat zij bij een overdracht aan Malta het voorwerp zal uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omdat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen individuele waarborgen zijn gevraagd door de verwerende partij. Evenmin wordt *prima facie* een schending van het hoorrecht of van artikel 5 van de Dublin-III-Verordening aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. VAN ISACKER